

II. vaatatus.

Giulietta, kurtsiaan	Helmi Einer.
Daperutto	Karl Viitol.
Schlemihl	Bernhard Hansen.
Hoffmann	Joseph Sällik.
Niklaus	Alma Kakko.
Pitichinaccio, Giulietta teener	Aleks. Kikas.

Külastused, teenerid.

Tegevuspaik: Giulietta palazzo Venezias.

III. vaatatus.

Nõunik Krespel, muusikaharrastaja	Sergei Herman.
Antonia, tema tütar	Olga Olak-Milkk.
Franz, tema teener	Aleks. Kikas.
Doktor Mirakel	Karl Viitol.
Hoffmann	Bernhard Hansen.
Niklaus	Alfred Sällik.
Üks hääl	Alma Kakko.
	Valentine Veem.

Tegevuspaik: Tuba Krespeli majas.

Järeldamäng.

Hoffman	Alfred Sällik.
Nathanael	Nikolai Polluaas.
Herrmann	Sergei Herman.
Niklaus	Alma Kakko.
Lindorf, linnanõunik	Karl Viitol.
Stella, lauljanna	Bernhard Hansen.
Lutter, kõrtsmik	Valentine Veem.
	August Sifferman.

Üliõpilased, kellnerid.

Tegevuspaik: Lutteri veinikeller.

Valss I vaatuses: **Robert Rood.**

Vahetajad pärast I. ja II. vaatust.

Algus kell 1/8 8 õhtul.

Ettekande ajal on saali ukseid kinni.

Jalutus- ja riietehoiu ruumides on suitsetamine keelatud.

Offenbach ja Hoffmann.

Jacques Offenbach sündis aastal 1819 Kölnis, sattus aga juba noorena meheena Pariisi, kus lõpuliselt prantsustus. Oma muusikalist karjääri algas tshehho mängijana. Komponistina võitis esimest korda tähelepanu ja lavalist menu lauluga pealkirja all „Chanson de Fortunio“, mille komponeeris Alfred de Musset „Chandelier“ jaoks. 1855 avab ta oma enese teatri (Bouffes-Parisiens), millel on määratu edu. 11 aastat on Offenbach oma enese teatri direktor ning opereti järele tema sulest ihhiseb ta enese juhatusel üle ta enda lava, kokku 102 teost. Täna seni püsib sest suurest hulgast, kui jätta nimetamata mõni tõevaatusline, vaid ta mellegi luttavad „Orfeus põrgus“ ja „Ilus Helena“ siis „Gerolsteini hertsoginna“ ja lõppeks, fantaastiline ooper „Hoffmanni lood“, ta viimne teos, mille esiettekannet *Opera comique's* ta enam ei näinud, kuna suri (1880) kui käisid alles Hoffmanni lugude proovid.

Eluajaja olid ta teravad silmad naerunud, ja pilgand, „nüüd veereb neist pisar ning saab kaunimaks mälestuseks temast . . .“

Ernst Theodor Vilhelm (Kirjaniku nimega **Amadeus Hoffmann**, kirjanik, helilooja ja maaltija, leivaametis „Kammerkohtu nõunik“ Berliinis, sündis aastal 1776 Königsbergis. Peale kõige kummalise, mis talle elus ja unes juhtunud ja millest jutustavad ta elulugu ja ta novellid, on ta, kolme „loo“ dramatiseringusse ise peategelaseks paigutatuna, ooperi „Hoffmanni lugude“ nimitegelaseks sattunud. Ent peale Hoffmanni kodanlise nime pole nimetat ooperil Hoffmanni kodanlise eluga midagi tegu: Jules Barbier' tekst põhjened ainult asi ta kirjanduslikul elul; üksi eel- ja järelmäng ei tule Hoffmannilt, on aga osavasti kokkusest Hoffmanni haadis ning seirab Hoffmanni kodanilisi harjumusi: „troyi“ lahkel kaasabi võita tülitava ja masendavat teelikkust fantaastilises kujutuse palangus, sarkastilises muiges või lihtselt ja lõpuliikult unustuses. Need kolm armulugu aga, millede peategelaseks Hoffmann, on pärit Hoffmanni kolmest eri novellist, kust ka osalt kõrvaltegelased on ooperisse illevõet. Et kirjandusloole tuua ohver, mida ta ootab, nimetatagu, et esimese loo aluseks on „Der Sandmann“, teine põhjened lool kadund peegelplidist teosest „Abenteuer einer Silvester-nacht“, kolmandale on materjaali annud jutt „Rat Krespel“.

Elavate kirjaest kusludati Hoffmanni liha aastal 1822; ta väimnu, eriti ta kirjandusliku toodangu peale aga ajahammas ei hakka. —

Offenbach ja Hoffmann . . . hoidigem kõigist võrdlustest ning usus, et kummallegi seega ei sünni illega, vaid laendagem seda mis Oskar Bie lausub Offenbachi kohta ta luigehaalu puhul, ka Hoffmanni peale: „Nakke tahsid nad jautama panna, ning tulid kõlama veetlevamad valsid, kuni nad kurgasid kildudeks. Kurtsaane tahsid nad nõidusliku magedusega ünn-